

Tijdens hun tocht op het piratenschip van kapitein Zoutbaard komen Raben en Calli steeds meer te weten over de angstaanjagende vogelheksen, de leidstenen en de hypnotiserende Dwingers. Die informatie komt goed van pas, want er gebeuren vreemde dingen op het schip. Als een mysterieuze mist hen voortdurend lijkt te volgen, begint de bemanning onrustig te worden. Ligt muiterij op de loer?

Ondertussen is de monnik Himmondar op de burcht van de Heerser van Kir aan het experimenteren met Oude Magie. Hij wil een leger van mengwezens scheppen om de Dwingers te kunnen bestrijden. Maar hij heeft meer plannen, plannen waar de Heerser niets van afweet...

De Oude Magie is het tweede deel van de trilogie De Kronieken van de Zeven Eilanden.

Leeftijd: 12+

De Vier Windstreken

ISBN 978 90 5116 403 9

9 789051 164039

MARIËTTE
AERTS

DE
O
U
D
E
M
A
G
I
E

MARIËTTE AERTS

DE OUDE MAGIE

De Kronieken van de Zeven Eilanden

Boek 2

DE VIER WINDSTREKEN

Mariëtte Aerts

DE OUDE
MAGIE

De Kronieken van de Zeven Eilanden
Boek 2

Op www.vierwindstreken.com kun je je aanmelden voor onze nieuwsbrief.
Hier vind je ook al onze boeken en andere artikelen.

© 2015 De Vier Windstreken, Rijswijk
Tekst van Mariëtte Aerts
Omslag en kaart van JeRoen Murré
Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in Nederland
NUR 283, 284 / ISBN 978 90 5116 403 9

Niets uit deze uitgave mag worden veeelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke andere wijze dan
ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De Vier Windstreken

De Horizon

Zilverzee

Het Nevelblauw

de Vale Oceaan

De Oversteek

Ing'tassa

Ing'Barry

Ing'Maril

Ing'sola

Ing'hot

Straat Serif

Ing'Perlin

Ing'Rot

Guhutu

Ros Cliffe

Schulbaai

Lahar

Mjrras

Eofor

Geodurr

Westpunt

Telaa

Elmholm

Ufeer

Midbom

Vaspunt

de Inham

Het Nauw van Drie

Orax

Soltnis

Kanak

Kironos

Driehoeks Baai

Ixos

Zoutkreek

Ing'sola

Eindhaven

Kaap Werselwater

Kaap Het Bittere Cinde

De Runt

Linghaven

Trillis

Inhoud

De Zeven Eilanden	10
Belangrijkste personen	11
Een beslissing, genomen op kiemdag, Zesde Jaartij van de Periode van de Kraai	13
<i>Hoofdstuk 1</i>	
De Punt – selmendag – vuurmaand	15
<i>Hoofdstuk 2</i>	
Kiringfort – selmendag – vuurmaand	26
<i>Hoofdstuk 3</i>	
Zilverzee – welmendag – schaduwmaand	35
<i>Hoofdstuk 4</i>	
De Straat van Serif – morndag – schaduwmaand	42
<i>Hoofdstuk 5</i>	
Kiringfort – thurdag – schaduwmaand	48
<i>Hoofdstuk 6</i>	
De Straat van Serif – orbusdag – schaduwmaand	54
<i>Hoofdstuk 7</i>	
De Straat van Serif – edindag – schaduwmaand	63
<i>Hoofdstuk 8</i>	
Kiringfort – shandag – schaduwmaand	72
<i>Hoofdstuk 9</i>	
Kaap Wervelwater – zindeldag – schaduwmaand	76
<i>Hoofdstuk 10</i>	
Kiringfort – tolndag – schaduwmaand	85
<i>Hoofdstuk 11</i>	
De zee ten oosten van Ing'bary – tolndag – schaduwmaand	93
<i>Hoofdstuk 12</i>	
De zee ten oosten van Ing'bary – akrandag tot holmendag – schaduwmaand	103
<i>Hoofdstuk 13</i>	
Kiringfort – holmendag – schaduwmaand	112
<i>Hoofdstuk 14</i>	
De Slangenbek – morndag – stilmaand	118

<i>Hoofdstuk 15</i>			<i>Hoofdstuk 32</i>		
Kiringfort – wurtsdag – stilmaand		130	Van 't Veer naar Pier Zeventien – zafanderdag tot holmendag – wachtmaand		275
<i>Hoofdstuk 16</i>			<i>Hoofdstuk 33</i>		
Kiringfort – perndag – stilmaand		135	Kiringfort – holmendag – wachtmaand		288
<i>Hoofdstuk 17</i>			<i>Hoofdstuk 34</i>		
De Oversteek en de kustwateren van Maril – holmendag tot orlandag – stilmaand		140	Het gebergte van Bary – holmendag – wachtmaand		293
<i>Hoofdstuk 18</i>			<i>Hoofdstuk 35</i>		
Kiringfort – trindag – wachtmaand		150	Aan boord van de Zeeheks – lindag – wachtmaand		299
<i>Hoofdstuk 19</i>			<i>Hoofdstuk 36</i>		
Zilverzee – trindag – wachtmaand		156	Kironos – trindag – nieuwmaand		312
<i>Hoofdstuk 20</i>			<i>Hoofdstuk 37</i>		
Pier Zeventien – welmendag – wachtmaand		158	De oostkust van Ing'bary – shandag – nieuwmaand		317
<i>Hoofdstuk 21</i>			<i>Hoofdstuk 38</i>		
Ing'perlin – welmendag – wachtmaand		164	Kanak – tolndag – nieuwmaand		332
<i>Hoofdstuk 22</i>			<i>Hoofdstuk 39</i>		
Ing'perlin – welmendag – wachtmaand		179	Kironos – lindag – nieuwmaand		338
<i>Hoofdstuk 23</i>			<i>Hoofdstuk 40</i>		
Ing'perlin – welmendag – wachtmaand		192	Kironos – salanderdag – nieuwmaand		346
<i>Hoofdstuk 24</i>			<i>Hoofdstuk 41</i>		
Kiringfort – morndag tot edindag – wachtmaand		203	Kironos – morndag – wedermaand		355
<i>Hoofdstuk 25</i>			<i>Hoofdstuk 42</i>		
Het Nauw van Drie – edindag – wachtmaand		219	Kiringfort – morndag – wedermaand		359
<i>Hoofdstuk 26</i>					
De Zilverzee – kushindag – wachtmaand		233			
<i>Hoofdstuk 27</i>					
De zee nabij Vispunt – zindeldag – wachtmaand		239			
<i>Hoofdstuk 28</i>					
Ing'bary – wurtsdag – wachtmaand		250			
<i>Hoofdstuk 29</i>					
Kiringfort – wurtsdag – wachtmaand		254			
<i>Hoofdstuk 30</i>					
Een zandbank nabij Vispunt – wurtsdag – wachtmaand		259			
<i>Hoofdstuk 31</i>					
Ing'roz – tolndag tot perndag – wachtmaand		268			

De Zeven Eilanden

Ing'tassa – het Grote Eiland
Ing'bary – het Centrale Eiland
Ing'lot – het Stille Eiland
Ing'sola – het Koude Eiland
Ing'perlin – het Lange Eiland
Ing'roz – het Ruige Eiland
Ing'maril – het Oude Eiland (voorheen Ing'torc – het Regeneiland)

De maanden van het jaar:

stilmaand
wachtmaand
nieuwmaand
wedermaand
lichtmaand
bloedmaand
kroonmaand
vloedmaand
vuurmaand
schaduwmaand

De dagen van de maand:

larndag	wurtsdag
trindag	tolndag
welmendag	akrandag
morndag	perndag
thurdag	zafanderdag
malarndag	omanderdag
orbusdag	holmendag
edindag	lindag
kushindag	salanderdag
shandag	narndag
polndag	selmendag
aldarndag	orlandag
zindeldag	

Belangrijkste personen

Op burcht Kiringfort:

Heer Glendahl – Heerser van de Zeven Eilanden
Vrouw Zorida – vrouw van Heer Glendahl
Erfjonker Enzor – oudste zoon van Zorida en Glendahl
Joffer Shintelle – dochter van Zorida en Glendahl
Jonker Arden – jongste zoon van Zorida en Glendahl
Monnik Himmondar – geestelijke en belangrijkste raadgever van Heer Glendahl
Melloïse (Mel) Teller – genezeres, moeder van Raben
Tonder – gardist, bevriend met Tanna

In Kironos:

Meester Hobbe – Lezer, voormalig leraar van Raben
Tanna – Lezeres, in opleiding bij Meester Hobbe
Haimo – scheepstimmerman, ooit door piraten van vrouw en dochter beroofd

Piraten:

Zuran Zoutbaard – kapitein van de Razernij
Torvall – oudste zoon van Zuran, eigen schip de Triomf
Solandro – jongste zoon van Zuran, eigen schip de Goudvin
Raben Teller – Lezer en genezer aan boord van de Razernij
Calli – Elementaliste aan boord van de Razernij
Corvel – chirurgijn en barbier aan boord van de Razernij
Sep – scheepskok aan boord van de Razernij
Garvan – eerste stuurman aan boord van de Razernij
Kale Kimon, Ota, Hanglip Holmer, Rooie Iza, Zenya, Feng, Oude Nillis, streephuiden Murgan-Fo en Nayari – overige bemanning van de Razernij

Zaghramongul (ook wel Dwingers genoemd):

Grisac
Ellix
Alrioch

Enkele belangrijke geesten:

narnen – zoutwatergeesten

pernen – regengeesten

holmen – windgeesten

tolnen – dondergeesten

EEN BESLISSING, GENOMEN OP KIEMDAG, ZESDE JAARTIJ VAN DE PERIODE VAN DE KRAAI

Hij zou ermee naar het noorden kunnen gaan. Voordat hij de ijsvelden zou bereiken, was er een rivier die landinwaarts ging richting de vlakke landen. Hij kende die streken niet goed, maar het was het proberen waard. Hij wist dat er een volk van gedrongen, blonde boeren woonde in de uitgestrekte velden die tot de verre einders reikten. Heetten zij niet de Yex?

Naar het zuiden gaan was geen optie, daar kwam hij net vandaan en alles was er verwoest. Het was waar hij zijn schatten had gevonden, de voorwerpen en geschriften waarmee hij zijn valies had volgepropt en die hij hoopte ergens voor veel munten van de hand te kunnen doen. Er zat zelfs een mooie kelk tussen en een waaier van inktzwarte veren. Ook had hij de linnen tas vol stenen meegenomen, die hij eerst voor een ordinaire zak grind had aangezien, maar die bij nadere beschouwing toch iets mysterieus had: grijswitte stenen die veel zwaarder waren dan je zou verwachten. Hij vermoedde dat er een kern van edelgesteente onder de saaie buitenlaag verborgen zat en aangezien hij ze in de verlaten heksengrot had gevonden, bezaten ze misschien zelfs magische eigenschappen – of anders kon hij dat de eventuele kopers toch minstens wijsmaken. Maar niet hier. Hier zou niemand ook maar een koperstuk voor de buidel overhebben, want het waren precies die zaken die het hele gebied in het verderf hadden gestort. Daarom zocht hij een verre reisbestemming, een land waar men om de gebeurtenissen die hier hadden plaatsgevonden geen sikkepit gaf, waar de strijd tussen de Verenigde Landen en de Kleine Eilanden de mensen niets zei en waar men de Grote Oorlog hooguit kende uit verhalen die van ver met verdwaalde reizigers mee waren gekomen.

Ook het oosten had hij al van de hand gewezen. De bergketen die hem daar de weg zou versperren, was in dit Jaartij grotendeels ontoegankelijk en hij zou een gids nodig hebben om de paden en passen te vinden, een gids die betaald zou willen worden voor zijn diensten. En munten bezat hij nauwelijks.

Hij verliet de armzalige beschutting van een paar zwartgeblakerde boomstammen en begaf zich op een pad dat slingerend een helling afdaalde. Een gouden schittering trok zijn blik en hij glimlachte even. Zonlicht. Golvend water. Het enige dat ongeschonden was gebleven. Een zee liet zich niet zomaar verwoesten en de zon was weliswaar dagenlang aan

Hoofdstuk 1

DE PUNT – SELMENDAG – VUURMAAND

het oog onttrokken geweest door rook- en donderwolken, maar nadat alle stormzingers waren verslagen, was ze op een mooie ochtend weer tevoorschijn gekomen.

Er lagen nog volop schepen in de haven. Meer dan ooit zelfs, want honderden vluchtelingen verdrongen zich op de kades om een plekje te bemachtigen in de ruimen die voorheen altijd gevuld waren geweest met balen meel en vaten zoete rum, maar die nu werden volgestouwd met ongewassen lijven, voller en voller tot er geen vlo meer bij kon. De schippers lachten in hun vuistje en ontfutselden de armzaligen hun allerlaatste bezittingen, want alles wat maar enigszins van waarde was, werd afgestaan in ruil voor een plaatsje in de buik van een schip, alles om maar weg te komen van de verwoeste streken waar nu ziektes heersten en voedsel schaars was.

Hij had het geluk redelijk ongeschonden door de ergste periode gekomen te zijn, hij was nog gezond en torste geen hongerige kinderen of zieke familieleden met zich mee. Hij kon zich aanmelden als scheepsmaat, hij kon een kapitein zijn spierballen tonen en zijn gave gebit, zijn heldere oogopslag. Hij zou hem vertellen dat hij nog nooit ziek was geweest, niet bang was voor de hoge masten en dat geen klusje hem te min was. De meeste schepen staken in elk geval de Zee der Deling over. Daaraan voorbij lag een uitgestrekte oceaan, zo had hij horen vertellen. Wie weet waren er zelfs schippers die nog verder gingen. Aan de overzijde van zo'n immense watervlakte zou er vast niemand nog weet hebben van de strijd op leven en dood die de heksen en stormzingers gevoerd hadden. Ze zouden er misschien zelfs nooit van vogelheksen of stormzingers gehoord hebben, en als dat zo was, dan zou zijn buit vast en zeker hun nieuwsgierigheid prikkelen. Natuurlijk wist hij zelf het fijne niet van de spullen die hij bij zich droeg, maar hij zou hen van alles op de mouw kunnen spelden, verhalen over grote rijkdom en de macht van magie. Er was altijd wel iemand te vinden wiens hebberigheid het zou winnen van zijn of haar voorzichtigheid.

Hij hees zijn valies, zwaar van al het gestolen goed, wat hoger op zijn schouder en begaf zich vol nieuwe moed richting de haven.

'Zuurtje, ze worden chagrijnig,' waarschuwde Calli de lelijke, oude piraat. 'Als je er geen zin meer in hebt, dan moet je ze dat eerlijk zeggen, zodat ze een andere kapitein kunnen kiezen.'

Zuran Zoutbaards ogen vonkten. 'Een andere kapitein, zei je?'

'Ja, als jij geen zin meer hebt om op rooftocht uit te gaan...'

'Wie zegt dat?'

'Zuurtje, we liggen hier al weken!' Calli gebaarde naar de zeekaarten die de tafel in Zurans kapiteinshut bedekten. 'Je hebt alleen maar oog voor die dingen en het enige waar je nog van droomt, is een reis naar het oosten.'

'En wat is daar mis mee?'

Calli boog voorover en tikte op de magische kaart in zijn houten lijst, de kaart die normaal gesproken aan de muur van de hut hing en die altijd exact de positie van Zurans schip de Razernij aangaf. 'Het vérré oosten.'

'Dat staat daar niet op.'

'Nee, maar het is wel waar die kaart vandaan komt. Dat heeft Raben Gelezen. Je bent nieuwsgierig naar de streken voorbij de oceaan, ontken het maar niet.'

Geërgerd plukte Zuran aan zijn dunne vlasbaard. 'Ik moet een manier zien te vinden...' Hij maakte zijn zin niet af en schudde zijn hoofd. 'Ik denk niet dat ze erheen willen als het...'

'Je bemanning? Nee, dat denk ik ook niet. Waarom zouden ze zo ver weg willen als hier in de omgeving nog genoeg te halen is?' Calli plantte haar ellebogen op de tafel en keek Zuran samenzweerderig aan. 'Tenzij je Raben wat verhalen laat ophangen over fantastische schatten die in dat verre rijk te vinden zouden zijn.'

'Denk je dat ze daar nog een keertje intrappen?'

'Dat onnozele zootje ongeregeld van jou? Ja, dat denk ik wel.' Calli grijnsde twee diepe plooiën in haar wangen. 'Bovendien hoeft het niet gelogen te zijn. Geef Raben die kaart en laat hem op een mooie avond tussen de schobbejakken plaatsnemen om 'm te Lezen. Je weet hoe ze 's avonds zijn na een paar kroezen bier of granenbrand, dan mijmeren ze over de schat der schatten, die ene die hen stinkend rijk zal maken, zodat ze nooit

meer een vinger uit hoeven te steken en voortaan lui in een hangmat kunnen gaan hangen ergens op een zonnig eiland.’

Zuran begon zacht te grinniken. Het zachte lachje werd langzaam maar zeker luider, tot hij zat te schuddebuiken. Bulderend leunde hij over de tafel om Calli een vriendschappelijke stomp te geven.

Een venijnig ‘Au!’ slikte Calli haastig in – wie op een piratenschip was opgegroeid, zeurde niet over een paar blauwe plekken meer of minder.

‘Goed dan, zeg hem dat hij vanavond aan dek gaat met de kaart.’

‘Zuurtje... vanavond zit er niemand op het bovendek.’ Calli trok een scheef gezicht. ‘We liggen aan het noordelijkste puntje van Tassa en vuurmaand loopt op zijn einde. Heb jij nog wel eens iemand aan dek gezien ’s avonds?’ Zuran fronste. ‘Niet?’

‘Nee, ze liggen warm te worden in hun hangmatten, onder alle kleren die ze bij elkaar hebben kunnen rapen.’

‘Nou, dan weet ik iets beters,’ zei de piratenhoofdman en hij veegde zijn kaarten bijeen. ‘Dan geef ik eerst opdracht richting de Straat van Serif te zeilen en dan bewaren we dit mooie plan voor een avondje dat we wat zuidelijker liggen, ergens langs de oostkust van Bary.’

Er klonk een klopp op de deur.

‘Binnen,’ bromde Zuran.

Het was Garvan, de eerste stuurman, die de deur opendeed en de hut binnen loerde. ‘Kapitein...’ begon hij aarzelend en met iets sikkeneurigs in zijn toon. ‘U moet nu echt iets gaan beslissen. Een bolromp die vanuit het westen om de Punt is gekomen, zegt de eerste ijsschotsen al gesignaleerd te hebben. Als we niet snel vertrekken, dan komen we hier niet meer weg. Zodra schaduwmaand aanbreekt...’

‘Best,’ onderbrak Zuran zijn eerste stuurman. ‘Gooi de trossen maar los, dan gaan we.’

Garvan keek zijn kapitein een paar tellen met openhangende mond aan. Hij had zich voorbereid op een pittige woordenwisseling. ‘Serieus?’

Zuran veegde de grijns uit zijn baard en sprak ijzig: ‘Ik ben altijd serieus.’

Calli en Raben leunden naast elkaar over de reling om een laatste blik op de Punt te werpen. Niet dat er veel bijzonders te zien was: een bruin, beijzeld landschap, een paar lage heuvels die oplostten in een grijze nevel.

‘Net op tijd,’ mompelde Calli.

Raben keek haar vragend aan.

‘Als we nog een paar dagen langer hadden gewacht, dan was er muiterij uitgebroken.’ Calli rilde en dook weg in haar iets te grote jas die ooit van Feng geweest was. Feng was maar een jaartje of twee ouder dan Calli en alles waar hij uitgroeide dat gaf hij aan haar: zijn laarzen, zijn overhemden, zijn kniebroeken. Zolang het niet versleten was, nam Calli het aan. Piraten gapten hun kleding bijeen op de koopvaardischepen die ze overvielen, maar de kledingstukken die ze daar vonden, waren Calli vaak te wijd en te groot, ze moest het hebben van zeemanskloffies die aan lieden hadden toebehoord die toevallig klein van stuk waren. Soms voeren er kapiteinsvrouwen mee op de koopvaarders, maar van jurken wilde Calli niets weten, want met een rok aan kon je onmogelijk in het want klimmen. Het heuplange jasje dat ze nu droeg, was van stugge, donkerblauwe wol gemaakt en ze trok het niet graag aan, alleen als het echt heel erg koud was aan dek.

Naast haar dook Raben huiverend in elkaar in zijn dunne kleren. Hij was ooit in een zomermaand van huis gegaan en had, toen het schip waarop hij voer, overvallen werd door Zuran en zijn bende, niets anders bij zich gehad dan hemden en broeken die voor warme seizoenen bedoeld waren. Het enige jasje dat hij bezat, was van ongevoerd graskatoen. Hij had vandaag het kraagje opgezet, zodat het tot over zijn oren reikte; het hielp niet veel. Wilde hij iets anders, dan zou hij het zelf moeten stelen. ‘Kom op, stelletje blauwbekkie,’ klonk er een uitdagend gebrul achter hun opgetrokken schouders, ‘sta daar niet te koukleumen en kom in beweging!’

Calli draaide zich om. ‘Potje vechten, Kimon? Wacht maar even, dan ga ik mijn zwaard halen.’ Aan boord van de Razernij werden die zware wapens niet voortdurend gedragen, want dan zaten ze in de weg bij alle werkzaamheden, alleen dolken en messen hield iedereen op het lijf. Calli rende weg richting de vrouwenhut.

Raben keek haar na. Aan de ene kant vond hij het telkens weer een prachtig schouwspel om Calli te zien zwaardvechten, ze was er reuze goed in, maar aan de andere kant knaagde het altijd een beetje aan hem wanneer hij haar met zo’n dodelijk wapen in de weer zag. *Het is bijna dansen wat ze doet, wanneer ze met een zwaard in haar handen over het dek springt. Maar het idee dat zo’n gevecht haar ooit eens de kop zou kunnen kosten...*

Raben zuchtte.

‘En jij dan, ongespierde zandworm?’ lachte Kimon naar hem.

‘Ik ehm...’ schrok Raben. Kimon was een van de afschrikwekkendste piraten om te zien, met zijn grotendeels kaalgeschoren hoofd. Alleen op zijn achterhoofd droeg hij één lange, dunne, pikzwarte vlecht. Het was de traditionele haardracht van Ing’perlin en werd door Corvel, de chirurgijn-barbier, wekelijks netjes bijgehouden. Raben wist inmiddels dat Kimon ondanks zijn uiterlijk heus de slechtste niet was. Maar nu hij daar ietwat sarrend met zijn brede zwaard naar Raben stond te zwaaien, werd die daar toch wat zenuwachtig van. ‘Ik kan helemaal niet zwaardvechten, Kimon, dat weet je toch...’

‘Dan wordt het tijd dat je het leert, zoetwatervissertje! Wat ben jij voor een piraat als je niet eens weet aan welke kant je een zwaard vast moet houden?’

‘Ik ben jullie genezer, dat is ook wat waard, of niet soms? En daarvoor is het belangrijk dat ik al mijn vingers hou.’

‘Och kom, stel je niet aan. Corvel kan ook heel aardig een prikkertje hanteren, dus waarom jij niet? Moeten wij dan altijd het vuile werk opknappen? Nee jochie, het wordt tijd dat je met de fijne sabeltjes die wij hier aan boord hebben, leert omgaan. Hé Ota, haal jij dat ouwe lor eens even dat je laatst in het ruim gegooid hebt, je weet wel, dat roestige zwaard dat je gejat hebt op dat pestscheepie.’

Met een grote grijns op zijn lelijke smoel gaf Ota gehoor aan dat verzoek, het was duidelijk dat ook hij Raben wel eens wilde zien klungelen. Och, ze mochten de jonge genezer allemaal best, en met zijn Lezersgave hield hij hen hele avonden zoet, maar een ongeoefende landrot met een wapen zien zwaaien was meestal een lollig spektakel.

Veel te snel naar Rabens zin keerde Ota terug naar het tussendek, met in zijn handen een kort, breed wapen van zwart metaal. Het glom niet en het had geen enkele versiering.

‘Nee, mooi is het niet,’ lachte Ota gnuivend, ‘het ziet eruit alsof het ’n eeuwje of wat bij iemand in z’n graf gelegen heb.’

‘Wie zegt dat dat niet zo is?’ zei Kimon met een lepe knipoog. Hij nam een uitdagende houding aan, zijn zwaard geheven, en hij gebaarde met zijn grote, kale hoofd dat Ota het sombere wapen aan Raben moest geven. In plaats van het hem netjes te overhandigen, wierp Ota het Raben met een mooie boog toe.

Raben deinsde achteruit en het wapen kletterde aan zijn voeten op het dek.

Een luid schaterlachen omringde hem. Inmiddels waren er meer bemanningsleden komen kijken, iedereen die even niets beters te doen had, wilde het schijngevecht graag aanschouwen.

Raben ademde diep in en bukte zich om het wapen op te rapen; hij kon net zo goed meteen met deze onzin beginnen, wat maakte het uit? Afgaan zou hij hoe dan ook en dan was het maar beter het hele gedoe snel achter de rug te hebben. Hij sloot zijn vingers om het inktzwarte gevest. *~ De helm drukt zwaar op zijn hoofd en het vest van weerijzer belemmert hem in zijn bewegingen. Hij is eraan gewend, maar in het heetst van de strijd kan het hem soms plotsklaps ergeren, dan heeft hij zin de helm van zijn hoofd te stoten en het zware vest aan de kant te smijten. Zoals nu, op dit moment, nadat hij al tientallen wonden heeft toegebracht en zijn tegenstander nog steeds van geen wijken wil weten. Hij haat de streepvellen, het wordt tijd dat ze voor eens en altijd verslagen worden. Hij haalt nog eens uit. Daar! Voel je hoe scherp mijn zwaard is? En daar! Hoeveel pijn deed dat? Geef je nog steeds niet op? Dan zal ik je deze ook nog geven, en deze. Hier, pak aan! Een doodsteek zou wellicht genadig zijn, denk je ook niet? Zal ik er een einde aan maken voor je, voordat al dat vieze streepvellenbloed dat van je afgutst op mijn...*

‘... loslaten! Raben, hoor je me?’

Vanuit een verre wereld drong Calli’s stem tot Raben door. Verdwaasd knipperde hij met zijn ogen en hij keek om zich heen. ‘O... alle geesten!’ Geschrokken liet hij het zwarte zwaard uit zijn verkrampte vingers vallen. ‘Kimon, is alles in orde? Ik heb je toch niet verwond?’

‘Tolnenkrijs!’ vloekte Kimon en hij stak de punt van zijn eigen zwaard in het hout van het dek en leunde even hijgend voorover op het gevest. ‘Krijg de holmenstuipen!’ Hij loerde van onder zijn zware, zwarte wenkbrauwen verwijtend in Rabens richting. ‘Wat flik je me nou, magere dekzwabber die je bent? Wie heeft jou stiekem leren vechten?’

‘Niemand, Kimon. Het spijt me, het kwam door dat zwaard. Het ding is van iemand geweest die blijkbaar een enorme hekel had aan...’ Rabens blik gleed even naar Nayari, die op het rumoer af was gekomen. Haar gestreepte huid glansde in het bleke, koude ochtendlicht. Hij herinnerde zich de lelijke woorden van de vechtersbaas wiens gedachten hij zojuist Gelezen had. ‘Iemand die erg graag vocht... geloof ik.’

Kimon voelde even aan zijn bovenarm, waar de punt van het zwaard dwars door zijn dikke hemd heen was gegaan. Er sijpelde wat bloed door de scheur in de stof. ‘Ja, dat geloof ik ook!’

‘Het spijt me,’ zei Raben nogmaals.

‘Het spijt je, het spijt je?’ herhaalde Kimon. ‘Ben je nou helemaal van de geesten los? Het hoort je helemaal niks te spijten. Voortaan nemen we jou mee wanneer we ergens een potje gaan knokken!’

‘O... ik weet niet of...’

‘Ha! Dat we daar niet eerder aan hebben gedacht!’ Kimon schaterde en gaf Raben een dreunende klap op de schouder die hem bijna aan de andere kant van het dek deed belanden. ‘We hoeven jou alleen maar een goed gebruikt wapen in handen te geven en je vecht alsof je nooit anders gedaan heb!’

Haastig schudde Raben het hoofd. ‘Ik weet niet of het altijd hetzelfde uit zal pakken. Als ik per ongeluk naar een ander moment in de geschiedenis van het wapen tast, dan Lees ik misschien niets anders dan het vuur van de smederij of het stof van een foedraal.’

‘Hmm,’ bromde Kimon. ‘Dan moet je maar leren om precies naar het juiste tijdstip te loeren. Dat kun je toch?’

‘Dat probeer ik onder de knie te krijgen,’ beaamde Raben, ‘maar het gaat nog niet altijd zoals ik wil.’

‘Wat hoor ik?’ klonk de zware stem van Zuran Zoutbaard. De kapitein had zijn hut verlaten om naar het oploopje te komen kijken. ‘Kan onze Lezer plotseling zwaardvechten?’

‘Blijkbaar,’ antwoordde Raben schuchter.

‘Fantastisch,’ grijnsde Zuran. ‘Maar nu heb ik je liever weer even in m’n hut, want ik wil dat je een ouwe zoekijker voor me Leest.’

Even hield Raben de zoekijker voor zijn rechteroog, terwijl hij het linker dichtkneep. Maar het ding was bedoeld voor verten en niet voor de beperkte afmetingen van een kajuit. Hij legde de kijker voor zich op de tafel en vouwde de vingers van beide handen er losjes omheen. Hij wachtte af.

~ ... een kalme zee, een ander schip in de verte, bruine zeilen klapperen boven haar hoofd. Meeuwen krijsen en de rustige golfslag ruist zacht langs rotsen en stranden. Op het eiland staat een witte vuurtoren met scherpgevormde kantelen en sierlijke spitsen, een bouwwerk van het Krystalvolk, dat zijn kennis van verre voorouders heeft die nog onder de golven woonden.

Raben knipperde even verrast met zijn ogen en vertelde de kapitein wat hij gezien had.

Maar Zuran wuifde zijn opwindende weg. ‘Dat gezever over onderwatervolk hoef ik niet te horen. Waterlingen met hun kristallijnen paleizen, kindersprookjes.’

‘Maar dat is toch juist...’

‘Is de kijker van dat meisje geweest?’

‘U bedoelt Sella? De stormzingersdochter die geen talent had?’

‘Ik vond ’m ooit hier, in deze hut, nadat ik de Razernij gekaapt had.’

‘Die toen vast nog geen Razernij heette,’ raadde Raben.

‘Hm? O, nee, klopt, dat heb ik zelf verzonnen. Het schip had onleesbare tekens op de boeg staan.’

‘Hoopte u iets speciaals te ontdekken met deze kijker?’

‘Ja, waar die Sella nou precies vandaan gekomen is. Welke horizons heeft ze bestudeerd met dat ding? Naar welke lengte- en breedtegraden moet ik mijn steven wenden om daar te komen vanwaar zij vertrok?’

‘Het zal niet makkelijk zijn om dat uit te vinden. Maar ze is uit het oosten gekomen en heeft de Vale Oceaan doorkruist.’

‘En lag haar land meteen aan de andere zijde daarvan?’

‘De Verenigde Landen, dat is een naam die ik eens vond tijdens het Lezen van de magische kaart.’ Raben wees naar de kaart die aan de wand van de hut hing. ‘En er werd ook over Kleine Eilanden gesproken. Maar ik weet niet waar die liggen, ze staan daar in elk geval niet op.’

‘Als we er meer over te weten willen komen, dan zullen we dus naar het oosten moeten varen.’

‘Moeten we dan weer over het Nevelblauw?’ vroeg Raben en hij slikte even iets weg. Het Nevelblauw stond erom bekend vol te zitten met watergeesten, waterlingen en tentakelvissen en Raben had daar bepaald geen goede ervaringen mee.

‘We kunnen de noordroute nemen,’ suste Zuran. ‘Van de Twee Kapen naar Ing’perlin.’ Hij blikte opzij naar de magische kaart. ‘Maar eerst gaan we in de Straat van Serif nog een paar kleine scheepjes leegschudden, zodat we voldoende proviand hebben voor de oversteek. Dan zeilen we daar vandaan nog zo’n beetje langs de oostkust van Ing’bary op en neer om mijn bemanning zoet te houden en in die tussentijd ga jij ze voorbereiden op de mooie schatten die er voorbij de Vale Oceaan te vinden zullen zijn.’

‘Maar ik weet toch niet w...’

‘Luister goed, dit is wat ik wil dat je doet. En sputter niet tegen, ik ben hier de baas.’

Met zijn jasje tot bovenaan dichtgeknoopt en een wollen doek om zijn nek die hij van Calli had gekregen, wandelde Raben naar de hut van Corvel. Het verblijf van de barbier-chirurgijn was zo klein dat wie hem wilde spreken er niet binnen kon komen maar op de drempel plaats moest nemen, en dat was wat Raben nu deed. Hij liet zich door de knieën zakken, met zijn rug tegen de deurpost.

Corvel begroette hem opgewekt, hij vond het altijd leuk wanneer de jonge genezer hem opzocht. Hij was bijzonder geïnteresseerd in de geneeswijzen die Raben van zijn moeder had geleerd en in de medicijnen die vooral van kruiden en planten werden gemaakt. Corvel had zijn geneeskunde in andere contreien opgedaan en maakte vooral smeersels van haaienbloed en heksenooibollen.

‘Corvel, die heksentong die jij me eens te Lezen hebt gegeven...’

‘Ja? Wil je die nog eens bestuderen?’

‘Als dat kan?’

‘Tuurlijk.’

Raben lachte. ‘Ik was bang dat je ’m misschien al in een van je vieze drankjes had gestopt.’

‘Als er iemand zwartbloed krijgt, dan zal ik ’m nodig hebben.’

‘Welnee,’ zei Raben, ‘daar gebruik je zuiverwortel voor. Groeit bijna overal waar er maar een beetje schaduw op de bodem valt. Ik zal eens een paar flinke bossen uitgraven zodra we ergens aan land gaan.’

‘O, dan ga ik graag met je mee. En dan moet je me ook laten zien wat voor smeersel je ervan maakt.’

‘Het beste is om er een tinctuur van te maken. Maar mag ik nu die heksentong even hebben?’

Corvel knikte en greep een linnen zakje van een plank. Hij schudde het leeg op Rabens hand.

Raben staarde een paar tellen naar het grijs verkleurde en verdroogde voorwerp in zijn handpalm. ‘Weet je ook van wat voor soort heks dit is geweest?’

‘Nee, hoezo? Heb je weer iets over die vogelheksen Gelezen?’

‘Ik kom hen af en toe tegen wanneer ik de magische kaart Lees. Niet in persoon, maar ze komen voor in de herinneringen van anderen. Van de kaartenmaker bijvoorbeeld.’

‘Dit stukkie vlees is van een heks geweest die ze ergens voor veroordeeld hadden. Ik heb het op Ing’perlin gekocht, op een marktje. Op

Ing’perlin zijn ze niet gauw ergens bang voor, dus dat het mens ter dood veroordeeld werd, dat moet wegens een behoorlijk ernstige zaak zijn geweest. Ik ken het woord vogelheksen alleen uit oude verhalen. Legendes. Vertellingen die misschien wel of misschien niet op waarheid berusten. Op Perlin zit een kluitje ouwe wijven ergens in een bos. Ze beweren zelf heksen te zijn, maar wat weten wij ervan? Echte heksen? Van het soort dat betoveringen loslaat op de mensheid? Kan ook best zijn dat die dames op Perlin nooit verder zijn gekomen dan een paar dansjes onder de volle maan, waarschijnlijk in hun blote gat en met te veel huppelwater op.’

Raben grinnikte. Maar het volgende moment ademde hij heel diep in en zette hij zich toch maar schrap, voorbereid op enge herinneringen. Hij sloot zijn hand om het verdroogde voorwerp.

~ ... en de poel is ijskoud aan haar blote voeten. Maar de kei is zacht; er groeit een dikke laag mos op. Er is maar weinig comfort in het bos en een laagje mos om op te zitten is al iets om dankbaar voor te zijn. De tijd dat haar soortgenoten status hadden, ligt begraven in een ver verleden. En in verre streken. Hier, op het smalle eiland, is hun nooit enig respect betoond. Als bannelingen leven ze in de beschutting van het woud, nog altijd op dezelfde plek als waar de Eerste Acht hun bescheiden onderkomen bouwden uit wrakstukken. Waren er voldoende Gezellen meegekomen, dan was het wellicht anders geweest. Nu raakt het bloed met elke generatie meer en meer verdund, tot er straks niets van het Oude Bloed over zal zijn. En de voorwerpen vol zware magie zijn vrijwel allemaal achtergebleven in het oosten, dus is er weinig om de krachten te versterken.

Stiekem opgelucht opende Raben zijn hand en maakte hij zich los van de herinnering. ‘Vooralsnog niets akeligs,’ grimaste hij naar Corvel.

‘Jammer,’ vond die. ‘Ik had wel een goed verhaal met veel bloed en vuile spreuken willen horen op deze saaie middag.’

Raben streek met zijn duim nog even over het ruwe oppervlak van de tong.
~ ... een tak kraakt onder een voet, een teken dat er iemand aankomt. Ze trekt haar voeten uit de koude poel omhoog. Even nog kringelt het water, cirkels die elkaar doorkruisen. Ze fluistert ze tot stilte en hult zich in de kleuren van de achtergrond.

Raben trok een wenkbrauw op. ‘Nou, ze konden wel degelijk wat, die heksen op Perlin. Als dit er tenminste eentje was. Ik geloof dat ze net bezig was zichzelf onzichtbaar te maken.’

‘Oei. En je zag zeker weer niet wat voor een fijn drankje ze daarvoor brouwde, hè?’

‘Geen enkel. Ze leek geen drankje nodig te hebben.’
‘Dus?’ vroeg Corvel. ‘Heb je er wat aan, aan dat ding, leer je er iets van?’
‘Mag ik ’m een poosje lenen?’
‘Als je ’m maar niet kwijtdaakt.’

Raben daalde een van de midscheepse trapjes af.
‘Waar ga je heen?’ wilde Calli weten toen hij aan haar voorbij liep.
‘Naar beneden, het ruim in.’
‘Mag ik mee?’
Een kwispelende Zindel volgde hen op de voet.
Het was donker in het ruim. In de enkele baan licht die uit het trapgat naar binnen viel, dansten de stofjes in het rond. Doelbewust stapte Raben op de oude houten kist af die naast de balen rijst stond. Hij tilde de deksel op en koos op goed geluk een van de beelden uit die erin zaten. Zonder Calli iets uit te leggen knielde hij neer in het duistere ruim en begon hij het beeld te lezen. Wel deed hij het hardop, zodat ze mee kon luisteren.

~ Ze heeft zich voor de gelegenheid in de verenmantel gehuld. Niet dat het nodig is, maar ze weet hoe indrukwekkend het is, net als de verentooi die ze op haar hoofd draagt wanneer ze deze rituelen uitvoert. Offerlingen sidderen van angst wanneer ze de pennen laat ritselen. Tientallen pronkvogels hebben het leven gelaten om de mouwen van de mantel te sieren, hun veren zijn zwart en donkerblauw en – wanneer het licht erop valt – vol weerschijn van andere tinten. Het enige licht in de grot komt van de toortsen aan de wanden, het is een somber schijnsel dat flakkert en danst en vreemde schaduwen werpt. In de vuurgloed tonen de veren hun volle pracht, als regenbogen in een nachthemel. De offerlingen hebben geen oog voor de schoonheid ervan, zij zien alleen de heks die voor hen staat en die hen zal beroven van het leven zoals ze dat gekend hebben. Ze tilt de houten nap hoog op en mompelt wat gefluisterde woorden. Allemaal toneelspel, allemaal uiterlijk vertoon. Maar de offerlingen rillen, de toeschouwers huiveren en de Gezellen kijken toe met ogen die glanzen van liefde en bewondering.

‘Alle geesten...’ liet Calli zich ontvallen. Raben keek verstoord naar haar op. Ze aarzelde even. ‘Wat eh... wat deden ze eigenlijk, die vogelheksen, ben je daar al achter?’
‘Dat probeerde ik nu juist...’
‘Ze maken van twee soorten één, dat is het, hè? Net zoals je al eerder

dacht gezien te hebben. Kruisingen tussen mensen en beesten. Wat was het deze keer? Had ze weer torren verbrand om hun as in een of ander vies mengseltje te gebruiken? Stel je voor, dat je ineens een halfmens bent geworden... of een halfinsect... en dat je rondloopt met twee grote knipscharen waar eerst je armen...’

‘Calli!’
‘O ja... Sorry. Ik zal proberen stil te zijn.’
Raben grimaste en boog zich weer over de kist vol heksenbeelden. ‘Goed, ik begin nog eens opnieuw.’ Hij aarzelde. Tijdens een vorige Leessessie hadden hij en Calli ontdekt dat elk beeld een houten vaatje was, de kop kon eraf gedraaid worden ende beelden waren gevuld met grijze as. Zijn moed bij elkaar rapend draaide hij het beeld dat hij in zijn hand had open en hij schudde wat as op zijn handpalm. Hij sloot zijn vingers eromheen.
Een paar tellen later kwam hij weer bij zijn positieven doordat Calli hard tegen zijn hand geslagen had en het hoopje as eruit was gevlogen. Hij merkte dat hij omgevallen was, hij lag languit in een plasje water dat onder in het ruim stond en Calli stond tegen hem te schreeuwen.
‘Wat doe je! As van dooie beesten lezen? Ben je lijp geworden?’
‘Ik hoopte dat het me iets meer zou vertellen over dat heksenritueel. Maar het werd één grote chaos in mijn hoofd.’ Raben keek op het restje grijs poeder neer dat nog aan zijn vingers kleefde. ‘Het is waarschijnlijk niet van één beest, maar van een aantal. Ze gebruikten allerlei dieren, die heksen, voor hun mengsels. Dikke, zwarte torren of grote, bruine spinnen. Schorpioenen. Giftige waterslangen. Ik heb hen tijdens het lezen van alles zien doden. Ik weet niet wat voor herinneringen er door mijn hoofd kolkten, maar er was geen touw aan vast te knopen.’
‘Lijkt me logisch. Lees nou maar weer gewoon alleen dat beeld.’